

Šilėnavos ir Viršūžiglio parapijos leidinys

Kadangi meilė yra atsidavimas kitam, pasišventimas kitam, todėl visas žmogiškas kilnumas, visas nenusakomas žmogaus vidinis pasaulis, ir pats didžiausias žmogaus siekis, kurio trokšta jo širdis, – kyla iš mylinčios širdies. Todėl Dievo meilė ir yra tokia šventa bei didi, nes ji niekada nebaigia mylėti.

Tokia Jo meilė yra visiems. Dėkojame Jam, Begaliniam, Nesuvokiamajam, artimajam širdies Dievui, Šventajam, Garbingajam. Mes mokinamės mylime tą ar Tą, prieš kurį išdrįstame stovėti, kuris pažįsta vardu: Jį, mūsų Kūrėją ir Viešpatį, mūsų pradžią ir pabaigą, amžinąjį Tėvą ir Sūnų, ir Šventąją Dvasią, vieną Dievą. Mes mokinamės mylime Jį, kuris pirmiau pamilo, kuris mums davė gyvybę ir gyvenimą, kuriame mes esame, jaučiame; Jį, kuris mus vis vien myli, net jei mes Jo nekenčiame, kuris leidžia savo saulei patekėti virš mūsų tamsumų; Jį, Pakantųjį, ištikimąjį Draugą, išmintingąjį mūsų širdies Dievą ir mūsų amžinybės Kūrėją; Jį, vienintelį Tobuląjį.

Kuo didesnė Jo begalybė yra, lyginant su mūsų menkumu, tuo labiau Jis augina mumyse meilės dvasią; kuo didesnė mūsų priklausomybė nuo nesuprantamų Jo sprendimų, tuo besąlygiškesnis yra šurpą keliantis pasitikėjimas Dievu. Kuo žavesnis Jo grožis ir gerumas, kurį juntame, tuo labiau Jo meilė apima viską, ką mes paprastai mėgstame vadinti gyvenimu. Kuo labiau Jis mus aplanko savo palaiminga, dieviška artuma, tuo labiau Jis mums yra Tėvas ir Motina, Brolis ir Sesuo, tuo tikresnis tampa ir mūsų švelnumas ir žmogiškas grožis; kuo labiau mums griaunantis yra Jo sprendimų nesuvokiamumas, tuo didesnis atkaklumas ir noras mylėti mumyse gimsta, – tada visus – save, kitus žmones ir patį Dievą priimame ir pamilstame. Kuo mažiau Jį suvokiame, tuo stipriau pasireiškia mumyse ir pačio Dievo alkis., bet tada Jis veikia, – artėjančiai prie mūsų. “Mano Dieve, aš myliu Tave” – tai yra žmogiško šventumo žmogaus šūksnis ir didžiausias polėkis link Jo... Taip galime išarti ir jausti šiuos žodžius tik Jo meilės begalybėje...

“Mūsų Išganytojas Jėzus Kristus sunaikino mirtį ir nušvietė gyvenimą savo Evangelija.”

2 Tim 1, 10b

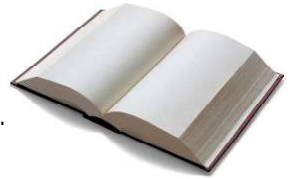


ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Iš 1, 13–15; 2, 23–25; Ps 29, 2 ir 4–6. 11 ir 12a, 13b; 2 Apd 8, 7. 9. 13–15

Psalms atliepas

Aukštinsiu, Viešpatie, tavo didybę, nes tu mane apgynei.



Evangelija pagal Morkų (5, 21–43)

Jėzui vėl persikėlus valtimi į kitą pusę, susirinko prie jo didžiulė minia ir sulaukė jį paežerėje. Šit ateina vienas iš sinagogos vyresniųjų, vardu Jajiras, ir, pamatęs jį, puola jam po kojų karšta maldaudamas: „Mano dukrelė miršta! Ateik ir uždėk ant jos rankas, kad pagytų ir gyventų.“ Jėzus nuėjo su juo. Iš paskos sekė gausi minia ir jį spauste spaudė.

Jam dar tebekalbant, ateina sinagogos vyresniojo žmonės ir praneša tam: „Tavo duktė numirė, kam begaišini Mokytoją?“ Išgirdęs tuos žodžius, Jėzus sako sinagogos vyresniajam: „Nenusigąsk, vien tikėk!“ Ir niekam neleido eiti kartu, išskyrus Petrą, Jokūbą ir Jokūbo broli Joną. Jie ateina į sinagogos vyresniojo namus, ir Jėzus mato sujudimą verkiančius ir raudančius žmones. Įžengęs vidun, jis tarė: „Kam tas triukšmas? Ir ašaros?! Vaikas nėra miręs, o miega.“ Žmonės tik juokėsi iš jo. Tada, išvaręs visus, jis pasiėmė vaiko tėvą ir motiną, taip pat savo palydovus ir įėjo ten, kur vaikas gulėjo. Jis paėmė mergaitę už rankos ir sako: „Talita kum“; išvertus reiškia: „Mergaitė, sakau tau, kelkis!“ Mergaitė tuojau atsikėlė ir ėmė vaikščioti. Jai buvo dvylika metų. Visi nustėro iš nuostabos. Jėzus griežtai įsakė, kad niekas to nežinotų, ir liepė duoti mergaitei valgyti.

Evangelijos komentaras:

Jėzui nėra netinkamų žmonių. Nėra žmogaus, kuris būtų per toli nuo Jėzaus ištiestų rankų. Šios dienos Evangelijoje skaitome, kad į Jėzų kreipėsi sinagogos vyresnysis, kuris tikriausiai buvo fariziejus ir kraujopliūdžiui serganti moteris, kuri visų buvo laikoma „nešvari“, ir visi bijojo prie jos prisiliesti. Jėzus atkreipė dėmesį į abi situacijas. Sinagogos vyresnysis atėjo pas Jėzų iš desperacijos, nes niekas kitas negalėjo jam padėti, todėl jis rizikavo kreiptis į Jėzų. Jėzus neklusinėjo jo apie jo tikėjimą, tik „atsikėlė ir nuėjo paskui jį“.

Serganti kraujopliūdžiui moteris tik kartojė: „Jeigu tik palytėčiau jo drabužį, išgyčiau.“ Jėzus buvo apsuptas minios, „moteris prasiskverbė pro minią“ ir prisilietė prie Jėzaus drabužio. Bematant kraujas jai nustojo plūdęs, ir ji pajuto, kad yra pasveikusi.

Paklauskime savęs: „Kaip mes kreipiamės į Jėzų?“ Ar su tokiu pat pasitikėjimu, kaip sinagogos vyresnysis, kuris, pamiršęs savo išdidumą ir prestižą, puola Jėzui po kojų ir maldauja: „Mano dukrelė miršta. Ateik ir uždėk ant jos rankas, kad pagytų ir gyventų.“ Taip pat atkreipkime dėmesį į tą moterį. Parašyta: „Ji prasiskverbė pro minią.“ Mes irgi su panašiu tikėjimu galime „skverbtis“ prie Jėzaus. Moteris kartojė: „Jeigu paliesiu bent Jo drabužį, išgysiu.“ Ir mes melsdamiesi galime savo širdimi trokšti paliesti Jo drabužį. Ji išgijo. Nors Jėzų spaudė minia žmonių, bet Jis pajuto moters prisilietimą, nes ji palietė Jo rūbą su tikėjimu ir pasitikėjimu.

Jėzus atėjo mums duoti gyvenimą, „apsčiai jo duoti“. Gyvenimo dovanojimas ir jo gydymas – esminis Dievo veiksmas. Šiandien pasakykime Jam, ko mums reikia ir „prasiskverbkime“ prie Jo. Mūsų gyvenimas niekada nebebus toks, koks buvo iki šiol. Jėzus taria: „Nenusigąsk, tik tikėk.“ Tą Jis sako kiekvienam iš mūsų.

Stebėjau besiblaškančią merginą. Priėjau ir užkalbinau. Ji pasakė, jog yra rusų tautybės ir norėtų atlikti išpažintį. Norėdamas ją pastiprinti ėmiau pasakoti sekmadienio Evangeliją, kaip Jėzus prikėlė iš mirties mergaitę. Ji tarė: „Aš rūkau, esu alkoholikė ir narkomanė. Bet kada galėčiau išeiti iš šio pasaulio. Kai artimieji galvoja, jog aš jau esu mirusi, einu į bažnyčią ir štai giraziu šią Evangelijos dalį bei Jėzaus žodžius: „Ji nemirusi, ji tik miega“. Lietuvos Bažnyčioje išgirdau šia gerą žinią... Man reikia, kad kas nors mane budintų, nes dabar aš labai silpna.“

Kur ieškoti pagalbos, rizikuojant savo išdidumu? Kas iš jo gali mane pažadinti?

Tamsioji ir saulėtoji abejonės pusės

Stebėtinai daug krikščionių net nenori pradėti kalbos apie abejones. Kai kurie vengia apie tai net pagalvoti. Tarsi pripažindami, jog abejodami įžeistume Dievą. Tokios nuostatos priežastys gali būti įvairios. Gal abejonės laikomos dvasinio silpnumo ženklu; galbūt nedrįstama apie jas kalbėti todėl, kad nenorima trikdyti kieno nors ramybės arba sujunginti tikėjimo pamatų.

Tačiau ir išdidumas arba apie save susikurtas vaizdas gali trukdyti pripažinti savo abejones. Visgi dažnai esama dar vienos priežasties, kuri sukelia dvejonių. Nemaža krikščionių nežino, kad sprenddami šią problemą susiduriame su įvairiomis sąvokomis, kurios iš pirmo žvilgsnio tarsi nusako labai panašius dalykus, o iš tikrųjų reiškia visai ką kita. Abejonės – ne tas pats, kas skeptiškumas (nuostata kritiškai tikrinti), o skeptiškumas yra ne tas pats, kas skepticizmas (nusiteikimas abejoti viskuo iš principo), skepticizmas – ne tas pats, kas netikėjimas (apsisprendimas netikėti Dievu – netikėjimas yra valios aktas!).

Priešingai, abejonės dažniausiai reiškia, kad tikintysis kelia tam tikrus klausimus arba išreiškia netikrumą. Tikima, tačiau kyla sunkumų tikint arba tikėjimas kelia rūpesčių. Tikėjimas ir abejonė vienas kito nepašalina – taip yra tik su tikėjimu ir netikėjimu.

Abejonės yra tai, kas mus, krikščionis, lydi kone visą gyvenimą. Jos yra tarsi tam tikra brendimo skausmo atmaina. Kartais abejonės nutolsta, kartais jos vėl apninka ir pasireiškia dar stipriau. Kartą vienas gydytojas pasakė, kad gyvenimas – tai nuolatinė kova su visokiausiomis ligomis, o sveikata yra ne kas kita, kaip sugebėjimas užspęsti tas ligas į kampą. Daugeliu požiūriu šią mintį galime perkelti ir į dvasios gyvenimą: tikėjimas yra nuolatinė polemika su abejonėmis. Mums bus lengviau, jei abejones priimsime kaip savo silpnumo neatskiriamą dalį, silpnumo, kurio požymis yra ir nepakankamas tikėjimas Dievu.

Įtikėti turint abejonių

Daugelis krikščionių įsivaizduoja, kad atsiversti, imti tikėti Dievą žmonėms kliudo abejonės. Jei kovojama su visokiomis abejonėmis ir jos galiausiai įveikiamos, atveriamas kelias tikėjimui. Taigi tikėjimas pasiekiamas, kai iš kelio pašalinamos visos abejonės. Tikėjimas nesuderinamas su abejonėmis! Visai galimas dalykas, kad kai kurie žmonės tokiu būdu tampa tikintys. Tačiau ne dauguma. Patyrimas rodo, kad tikrovei artimesnis visai kitas atsivertimo būdas.

Nežiūrėdami savo abejonių, daugelis jaučia stiprų potraukį prie Evangelijos. Jų abejonės tikros ir kliudo tikėti, bet Evangelija traukia juos labai stipriai ir skatina tikėti. Galiausiai jie nutaria pasitikėti Dievu ir Jėzumi Kristumi nepaisydami, kad savo rūpesčių ir sunkumų iki galo neišsiaiškino. Tokių žmonių elgesys tebėra prieštaringas. Jie tikisi, kad abejonės išsisklaidys stiprėjant jų tikėjimui.

Francis Baconas, XVII a. filosofas, savo veikale Mokymosi progresas (Advancement of Learning) rašė: „Jei žmogus pradeda įsitikinęs, tai jis baigs abejodamas; bet jei jis pasitenkins pradėdamas nuo abejonių, jis pabaigs būdamas įsitikinęs.“

Pateiksime pavyzdį. Tarkime, vieną vakarą jūs atsiduriate neapsakomai nuobodžiame pobūvyje ir sutinkate ten žmogų, kuriam pajuntate simpatiją. Jūs susipažįstate ir laikui bėgant tą žmogų įsimylite. Bet jūs laikotės santūriai ir neleidžiate santykiams plėtotis. Juk jūs to kito žmogaus dar gerai nė nepažįstate. Gali būti, kad jo charakteris turi ir kokių tamsių pusių. Ar galite visiškai juo pasitikėti? O gal jūs, kaip ir daugelis, jaučiatės esąs netobulas? Ką, klausiate savęs, randa šis žmogus manyje? Ar jis galėtų kada nors jus išvis pamilti? Jaučiate jam stiprų potraukį, bet tvardotės. Dvejojate. Jus kamuoja prieštaringi jausmai.

Šioje situacijoje jūs turite dvi galimybes: galite ir toliau laikytis santūriai ir virsti savo abejonių bei svyravimų kaliniu. Jei visuomet taip elgtumės, praleistume daugybę puikių įvykių, kuriuos pateikia gyvenimas, pavyzažiui, įsimylėjimą arba krikščioniškojo tikėjimo atradimą. Arba jūs galite surizikuoti ir pasakyti: „Noriu tiesiog pamėginti ir tikiuosi, kad mano abejonės bei svyravimai laikui bėgant išsisklaidys.“ Taip jūs leidžiate atsirasti naujam ryšiui.

Bus daugiau.



Birželio mėn. šventė Krikštą

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Mėja Garbštaitė, gyvenanti Šlienavoje.
2. Katalėja Jakimavičiūtė, gyvenanti Šlienavoje.
3. Atėnė Miseckaitė, gyvenanti Šlienavoje.
4. Elija Miseckaitė, gyvenanti Šlienavoje.

Birželio mėn. šventė pirmą Komuniją

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Austėja Sinolova; 2. Kristupas Šimkus; 3. Danielius Čegys; 4. Austėja Aldakauskaitė; 5. Amelija Kondratavičiūtė; 6. Nauris Garmus; 7. Kamila Stragaitė; 8. Eiva Malinauskaitė; 9. Benas Gurauskas; 10. Mija Čiginskė; 11. Milana Kolomenskytė; 12. Einardas Dubosas; 13. Auksė Jankauskaitė; 14. Augustas Jankauskas; 15. Armandas Maleckas; 16. Daniela Bartulytė; 17. Karina Kuščinskaitė; 18. Simona Kurinskaitė; 19. Rasa Meškauskaitė; 20. Armandas Vieraitis; 21. Kamilė Tarasevičiūtė; 22. Jokūbas Vasiliauskas; 23. Simas Pranevičius; 24. Vilius Pranevičius; 25. Jokūbas Jankys; 26. Urtė Stankaitytė; 27. Ernesta Malinauskienė; 28. Ieva Urbonavičiūtė; 29. Augustinas Urbonavičius; 30. Oliver Černovas; 31. Grant Tautkus; 33. Lukas Jakavickas; 34. Austėja Zareckaitė; 35. Nojus Kaminskas; 36. Natas Girdauskas; 37. Aistė Stiegaitė; 38. Skaistė Stiegaitė; 39. Justinas Sutkus; 40. Aironas Viplentas; 41. Armidėja Marija Ružinskaitė; 42. Smiltė Koklevičiūtė; 43. Evelina Vaitkutė; 44. Nojus Vaitkus; 45. Benjaminas Gužys.

Birželio mėn. šventė Sutvirtinimą

Viršūžiglio Bažnyčioje:

1. Urtė Kuzmickaitė; 2. Anželika Šlapšnytė; 3. Ugnė Stankaitytė; 4. Viltė Stankaitytė; 5. Vainoras Barkauskas; 6. Agnietė Švelnikaitė; 7. Luknė Vasiliauskaitė; 8. Nojus Motekaitis; 9. Areta Kurjanovaitė; 10. Augustė Marija Bužinskaitė; 11. Paulina Kuryševa; 12. Akvilė Šlapšnytė; 13. Darius Kvasovas; 14. Lina Kvasovienė; 15. Titas Bilvinas; 16. Karolis Skripkiūnas; 17. Domantas Perkumas; 18. Simonas Perkumas; 19. Gerda Volfronaitė; 20. Kristupas Ligeika; 21. Kipras Ligeika; 22. Jeva Ramoškaitė.

Birželio mėn. šventė Santuoką

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Marius Miseckas ir Dalia Brazdeikytė, gyvenantys Laumėnuose.

Birželio mėn. mirusieji

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Antanas Malakas, 93 metų, gyvenęs Kaune.
2. Olga Dragunavičienė, 76 metų, gyvenusi Vaišvydavoje.
3. Jadvyga Rimienė, 86 metų, gyvenusi Šlienavoje.
4. Greta Jakaitytė, 31 metų, gyvenusi Šlienavoje.
5. Gintautas Paškevičius, 69 metų, gyvenęs Kaune.
6. Virginijus Sprangauskas, 58 metų, gyvenęs Šlienavoje.
7. Aldona Vaičiukynienė, 61 metų, gyvenusi Šlienavoje.

Viršūžiglio Bažnyčioje:

1. Bronius Karpavičius, 60 mneetų, gyvenęs Vokietijoje.